

JAK JSEM SE NENAUČILA HRÁT NA HOUSLE

Ášter 1/2, 03 z 1/2 - 2019

Mám skvělou pradávek z matčiny strany hrát na housle. A moje maminka ho jako dítě moc ráda poslouchala. Dávám hrát jednoduchou lidovku, a čas od času mu nějaká notička uklouzla, občas dokonce koblíknul rytmus, ale moje mamince to nijak nevadilo, protože se dává milovala a k tomu byla hudebně hluchá jako poleno. Housle mě dává dávat, stará, jako dávat moc lábily a chodila jsem se na ně dávávat.

Jestli

moje babička, jedině dcera tohoto pradávky - houslisty, měla nějakou hudebně nadání, to nevěm. Nikdy jsem ji nepoznala, protože jsem uměla, když moje mamince bylo necelých 10 let. Takže je jedině, co z babičky znám, je buclatě mimino a pak nějaká žena s trochu smutným smíchem a obrovská tmavá oči na starých fotografiích. Byla ročník 1928, zemřela v roce 62. Tragická generace, měla bych.

Mám

tatěnek ovšem hudebně nadání - mě, hrát píšťalku na kytaru a zpívat tak sladce, že i moje hudebně hluché maminka tleskala, sotva ho přislyšela. Ostatně to byl i poměrně hezký chlap a ty zelené oči mám přívětivě po něm. Taky s ním byla legrace, rád se smíjí a vyváděl hlouposti. Jako že si třeba rád zazpíval a zalažkoval i s jinými, že byla maminka. Takže ho tak nějak po deseti letech z manželství vykopla, nebo odešel sám na pastviny zeleně, nevěm. Bylo to takové rodinné tabu a ani dneska se na to májiti nechci vyptávat.

Co

si pamatuju, byly mi dva roky a kousek, když se rozvedli, vřady když mávali nějakou čas, vzal nás s mou starší sestrou na výlet, a bylo to fajn a vřady u toho byla nějaká teta, a zpívala se a hrála. Dneska už mám docela chápání, že se jí to moc nelíbilo, když jsme se nadšeně vracely domů. Takhle to bylo několik let, pak se znovu oženil a postupně jsem vymizel ze života. Později jsme se několikrát setkali, to už jsem byla dospělá a vcelku jsme si neměli co říct, jen ta lábska k muzice ve mně trošku zůstala.

Když

mi bylo pět, bylo rozhodnuto, že to tedy zkusím. Maminka věděla, že hluchá i po něm - nebudu, přinejmenším existoval spolehlivě zpívat, jak má rozbrečet, a to když mi začala zpívat. Takže jsem vyfasovala flétnu a začala psát. Bavilo mě to, o to nic. Ale už jsem si flétnu se začala ukazovat, že mozek přinesl vědět, co mají uši slyšet, ale moje ruce nejsou schopny koordinovat pohyby prstů, aby dosáhly ke všem tónům.

Takže

když se po dvou letech opět rozhodlo, že zkusím i ty housle, začal mi hodně přibližně rok života. Bylo to jako bych komponovala hudbu pro katastrofický postapo film. Trpěla jsem já, trpěla moje sestra, sousedi, pradávka, učitelka v hudebně a nakonec uznala i májiti, že když se to ani po roce a půl nedá poslouchat, tak bude lepší toho nechat. To už mi bylo osm a čtvrtým jsem byla bez sebe. Ještě raději jsem byla, když se sestra přišla odnést starou kytaru a podomácku se naučila pár akordů. Za nějakou dobu už jsme spolu zpívaly ostoje.

To

bylo moc prima, i když se na to májma netvářila, vzpomínky jsou holt někdy až svině neodbytné. Na tájborech jsme byly za hvězdy a kolikrát se mi i stalo, že jsme jako banda po škole seděli a já zpívala a zpívala. Přesněky od Greenhornů, Kryla, Kubířovů, prostě to, co na deskách zbylo po tájtovi. Když se pak ságra vdala a odstáhovala (je o 8 let starší), na chvíli byl doma klid. Dáda už byl tou dobou po smrti, májma muziku raději moc nemusela, já se začala stydět zpívat před publikem.

Když

mi bylo 15, přinesla mi ságra tu starou omláčenou kytaru, ať to zkusím. No, moc mi to nešlo, ale když jsem zjistila, že si prsty do akordů mážu vlastní, poskládat jak chci, a že se spousta toho zahraju jen když tu packu přitáhnu držená- budu posouvat po prázdcích, začas se to i dalo poslouchat. Jen jsem měla problém, že když jsem se soustředila na hru, nemohla jsem zpívat.

Májma

z toho radost taky moc neměla, z toho hraní. Ach jo. Musela mě tět hrozně ráda. I když si jsem našla přánítele, stejně na nás každá rok bylo vidět, jak je v únoru a dubnu nesvá. To když se přiblížil datum tájtova svátku a narozenin.

Pak

jsem se vdala já, a jelikož moje stáhnout k Honzovi bylo poměrně rychlé a bouřlivé, milou starou kytaru jsem nechala v prázdném bydlíti. Když jsem se po nás začas šel, byla už nenávratně pryč. Trochu to zamrzelo, ale Honza měl doma dvě, hrát uměl v poloborně, a když jsme spolu zpívali, docela to i ladilo. Postupně jsem zas víc a víc jen zpívala, dostala se do společnosti, kde se poslouchali Májci a Hop Trop, a Valman a Vlasta Rádl - a věc věchno od country po folk.

Dodnějka

pamatuju na májův čas a rozehvěná, když jsem poprvé slyšela na Muzice v Hradku u Rokycan našel Divokej horskej tymin. Slzy v očích, sladkých osmnáct a vedle sebe chlapa, který přišel, když mě obejmout, aby ten záitek ještě umocnil. Přánítá- rok už s námi poslouchala i naše dcera, tenkrát ještě v našem obrovském hotovém barmáje. Trošku cizí jsem byla vždycky, tak pro nás špatně den před termínem porodu dvě noci pod jirkem?

Sáma

odmala byla šibila. Neposeděla, věčně v pohybu, možná by já dneska diagnostikovali láskami nějakou ADHD nebo každého šerta co. Já tenkrát zvolila cestu jinou. A to, že se dělá prostě musím natolik vytrádit a unavit, aby bylo rádo, že si občas sedne. Proto když já byly 4 roky, šupajdila do plaveckého oddělení a začala se tomu intenzivně věnovat.

Že

hezky zpívali, jsem si po přánídně uvědomila, když už trávnovala dvouřzově a na muziku opravdu neměla čas. Stejně si však cestu našla a nějakou dobu zpívala s folkrockovou kapelou.

U

syna jsme zkusili fotbal. A dneska se tomu musím hrozně smát, jak jsme byli naivní a jak mě někdo tam nahoře musím mě tět rád, když jsem rezolutně zamířila na venkovskou školu a k zápisu jsme šli do Plzně, do školy, která stála kousek od jeho školy a našeho bývalého bydlítko.

Že

je to škola umělecká, jsem se dověděla až teď, přímě zápisem, pro mě bylo děláte, že bude chodit do tájdy alespoň s námi, koho zná. Dalá- věc, kterou jsem zjistila až přímě zápisu, byla, že každá dělátko si poslechne u klavíru paná- sbormistryně, a když bude oboustranně zájem, začne škola zpívat a hrát na flátnu, a pak se uvidí. Nikdy

toho moc nenazpá- val, byl spá- Ā; ti Ā; Ā; Ā-, v Ā¼dycky usmĀ›vavĀ½, miloval vlaky a stavebnice.

Tak Ā¼e

kdy Ā¼ si vyzkouĀjel pĀ; r not a vytleskat nĀ› jak Ā½ rytmus, zeptala se ho ta Ā¼asnĀ; panĀ-, jestli by si obĀ•as po Ā;kole nezazpá- val. A on jen tak plaĀ; je sklonil hlaviĀ•ku, a Ā™ekl, Ā¼e teda jo. Pak u Ā¼ to nabralo spĀ; ĵd, flĀ; tna, o tĀ™i roky pozdĀ›ji klarinet, pak i klĀ; vesy - a po Ā™ Ā; ĵd zpĀ›v a zpĀ›v. Honza z toho dlouho nadĀ; jen Ā½ nebyl, pĀ™ece jen by alespoĀ^ ze zaĀ•Ā; ĵtku mĀ›l syna radĀ; ĵi tĀ-m fotbalistou. Dneska u Ā¼ se dokĀ; Ā¼eme vĀ; Ā; ĵnivĀ› pohĀ; ĵdat, po kom z nĀ; s ten talent teda, sakra, mĀ; . Asi si vzal od kaĀ¼dĀ; ho nĀ›co; co ovĀ; jem nemĀ; ani po jednom z nĀ; s, to je ta buldoĀ•Ā- zaĀ; atost, se kterou cviĀ•Ā- i to, co ho nebavĀ-. Letos bude dĀ›lat pĀ™ijĀ-maĀ•ky, i kdyĀ¼ stĀ; ĵle jeĀ; tĀ› nevĀ- kam. ZatĀ-m vĀ- jen to, Ā¼e na konzervatoĀ™ to zkusĀ-, proto Ā¼e by celĀ½ Ā¼ivot nechtĀ›l litovat, Ā¼e to nezkusil.

VĀ- bec

nejkrĀ; jsnĀ› ĵĀ; Ā- je, kdyĀ¼ se na Ā tĀ› drĀ½ den sejdeme se vĀ; ĵemi sousedy v ulici a zpĀ- vĀ; ĵme koledy. A ĵĀ; slyĀ; Ā; Ā-m nĀ› Ā¼nĀ½ soprĀ; ĵin a sytĀ½ basbaryton svĀ½ch dĀ›tĀ-, a mĀ; ĵm je hroznĀ›, hroznĀ› moc rĀ; ĵda. - - - - -

StojĀ-m

teĀ• ovĀ; jem pĀ™ed tĀ› Ā¼kĀ½m rozhodnutĀ-m. Satanovi jsou dva. Se strejdou rĀ; ĵd dĀ›lĀ; ĵ muziku, co Ā¼ spoĀ•Ā- vĀ; ĵ v tom, Ā¼e mu u klĀ; ves sedĀ- na klĀ-nĀ› a vyluzujĀ- spolu kravĀ; ĵl. RĀ; ĵd mĀ› chaĀ•kami bubnuje do rĀ- znĀ½ch hrncĀ-, co mi vytahĀ; z linky pokaĀ¼dĀ; , kdyĀ¼ ho hlĀ-dĀ; ĵm. A minulou nedĀ›li, kdyĀ¼ jsem ho po obĀ›dĀ› uloĀ¼ila ke spanĀ-, slyĀ; ĵela jsem zĀ™etelnĀ› pĀ™es zavĀ™enĀ; dveĀ™e, jak si v postĀ½lce pobrukujeĀ!

A

teĀ• mi porĀ•te, pĀ™Ā; ĵtelĀ; , mĀ; ĵm Ā; ĵetĀ™it na bicĀ- nebo na housle? Nebo Ā¼e by pĀ™ece jen na kopaĀ•ky?

KYTTKA

P. S. Satan je

neuvĀ› Ā™itelnĀ› hodnĀ½ syn mojĀ- dcery.

Ona si ovĀ; jem myslĀ-, Ā¼e rĀ- Ā¼ky mu teprve vyrostouĀ!